

LA VIDA A L'ESTRATOCÚMUL

L'aire s'ha tornat irrespirable. Estem instal·lats sobre el núvol, podem veure els nostres antics conreus, el sostre de la masia, el cràter que ha quedat on abans hi havia l'alzina... la nostra alzina. Quants records em venen a la memòria recordant les tardes enfilats a les branques de l'alzina i intentant que l'àvia no ens enganxés per enviar-nos a estudiar tecnologia ... Quantes vegades l'àvia ens deia: "sense la tecnologia serem morts".

Bé, no estem morts però gairebé. Ens ha anat molt just. Sort d'aquelles classes exprés, compactades, extravagants i reflexives de tecnologia avançada. Doncs, ara vivim al núvol. I no pas al núvol virtual d'Internet. Al núvol Estratocúmulo, entre els mil i dos mil metres. El nou sistema de plaques recolzades entre núvols i estructures d'or ens permet tenir el nostre petit espai sobre la superfície de la terra.

El nostre planeta ha esdevingut inhabitable: els nivells de contaminació altíssims, la sequera extrema, els incendis forestals, la pèrdua de biodiversitat, l'esfondrament dels pols polars i un llarg etcètera han fet impossible la vida. I la tecnologia ens ha permès salvar-nos d'un pèl. Construir les càpsules de vida, el que abans n'hauríem dit "pisets", ha sigut la solució. Des de l'espai de càpsules de vida tenim un petit laboratori, el que abans hauria estat una cuina, on creem a partir de proteïnes i oligoelements els nostres aliments. La màquina de creació d'aliments és brutal, poses els ingredients bàsics: proteïna, hidrats de carboni, minerals, lípids i marques l'opció que desitges: forma de bistec, de peix, entrepà, sopa ..., i et surt emplatat i a punt per consumir.

L'aigua, el nostre element bàsic de la vida, que quan es va esgotar va ser el punt final de la vida a la terra, la traiem del núvol. Molt a poc a poc i sempre comprovant que els nivells d'humitat no baixen del 50%. Si traiem l'aigua massa ràpid el nostre habitatge s'enfonsarà. Per això tenim l'extractor d'aigua limitat a 3 litres al dia per persona. Per fer la dutxa entrem a la centrifugadora exprés d'aire, s'han acabat les banyeres i dutxes eternes de tones d'aigua llençades per la canonada. La nostra dutxa és per aire i no tant per aigua, l'aire també conté humitat i deixa la pell fineta i neta.

Tot això és transitori, s'esgotaran els recursos del núvol i hauréem de buscar un altre lloc per viure, la ciència ens marca el camí cap a un nou planeta. Però podrem

arribar al nou planeta? Serem capaços de viure sense destruir l'entorn? Potser la tecnologia ens donarà la solució i entendrem que els consells de l'àvia eren molt encertats.